

Valdemar Sejer.

af
B. S. Jørgemann.
(Fort.)

„Det kan blive farligt nok, adle Fru!“ — svarede Greven høflig — „om ikke just for det adslagne Borgerskab i Ribe, saa for de unge, ridderlige Helte paa Ribehus, og Kongen behøver nu fri og raste Helte, som ingen Lønner bør bære — selv ikke Stenherrens.“

Ved denne Artighed blev Fru Helens Ansigt mildt og venligt igen, og hun betroede sin Datter, at den strenge Grev Albert, uagtet hans lidt vel lange og ledsomme Sørg over hans adslagne Hustru, dog endnu kunde være ret vakker og elskværdig, naar han vilde.

„Der er en vigtig Omstændighed til!“ — her vendte hun sig i halv spørgende Tone til Greven — „hvorfor jeg nødvendig maa forlade Sørggaard, naar ikke Huset er fuldt af de kækkeste og drabeligste Ridderne. Det er jo noksom bekendt, at det spøger her ganske forfærdeligt, og vi har jo haft alvorlige Bevijer paa, at man ikke kan gaa sikkert ned her ad Trapperne i Mørke.“

Alle Ansigtet blev pludselig alvorlige. Greven saa forbauset paa sin smukke Bortinde og vidste ikke, om han skulde tage hendes Ytring for Alvor eller Spøg; men Hentydning paa hendes Høgherres uhyggelige Død forbet ham at anfse det for Spøg.

„Var kun ganske rolig, adle Fru!“ — sagde han i samme, halv alvorlige, halv skæmtende Tone — „Det er vel længe siden her var en Bispe i Huset; hans Sag er det egentlig at befri eder fra alle uvelkomne Gæster fra en anden Verden. Med sit gode Sværd fortæller jeg mig ellers selv til at forfærde eder Hustrue, hvis det behøves. Behag kun at anvise mig mit Ratteløje i det Værelse, hvor det skal være vækst! Vil Bisp Peder gøre mig Selskab, er det mig lært; hvis ikke, tænker jeg vel end at kunne bestaa i det Uventyr.“

„Velan, adle Ridder! det gælder et Forsøg!“ — svarede Fru Helene og gav straks Befaling til at indrette „den grønne Stue“ til Greven. „Sr. Bispeppen kan saa Værelset næst ved!“ — tilføjede hun — „og vil de gode Herrer være sammen, kan Mellemstuen staa aaben.“ Anser I Huset i Morgen for roligt og sikkert, vil jeg opgive min Beslutning og blive her.“

„I Guds Navn!“ — sagde Bisp Peder — „giv mig hvilket Værelse, I vil, hørbare Fru! gode Værelser frygter jeg ikke for, og de onde har ingen Magt over os, Kristnen.“

„Har I eders Nattero klar, adle Herrer!“ — sagde Absalon Bølg — „saa lad det Forsæt fare! I den grønne Stue og hele den østlige Fløj af Slottet sover intet fornuftigt Mennekte mer. Jeg tror rigtigst, det meste, hvad man siger berom, er Snaat og Jubbildning; men mi forvovne Fader kostede det dog Livet, da han vilde gøre Ende paa den Snaat og gaa alene derop i Mørke. Siden den Tid har vi fløelig holdt os derfra.“

„Min trinde Sr. Siffen trives bedst, hvor der ingen Fare er!“ — skæmtede Fru Helene og lo. — „I det mindste!“ — føjede hun formildet til, da hun mærkede, det fornærmede ham — „spærret han helst sit Mød og sine Kræfter til Hænder, som han kan tage og føle paa.“

Deri gjorde han ret, mente Johan Marfalk: „Ih, med Liv og Kræfter skulde man lige saa lidt ødsle eller friste Gud ved unyttig Dumdriftighed, som man skulde sætte sin Formue over Styr paa Hvas og Tant.“

Saa vel denne mere færdige end sønlige Formaning, som det, der uden al væsentlig Forbindelse havde foranlediget den, slog Fru Helene bort med Spøg, og hvad Taleren nu var om, saa blot ud som et uhyggeligt Drilleri, hvorved den muntre Bortinde vilde sætte den tapre Grev Alberts Mød paa Prøve.

Ridderens Rejse vil Ribe var imidlertid bestemt. Da Fru Helene og hendes Døtre skulde med, syntes fornemmelig at bero paa hvad Løse den skønne Fru næste Dag var i. Hun satte dog ubemærket hele Tjenestefolket i Bevægelse med at berede alt til Afrejsen, medens hun selv med gæstfri og underholdende Artighed sørgede for sine Gæsters Moro. Taalborde og Præstspillede som frem, og om Aftenen drak Ridderne, lystige og højroste, den tapre Kong Valdemars Staal og paa Lykke til hans takke Foretagender. Grev Albert og Bispen toge varmsomt til Vægerne og bleve mærkelig betænksomme som Sengeniden nærmede sig. Da endelig Fru Helene og hendes Døtre toge den lille Rigmor med sig og bade Herrerne Godnat, og de festlig smykkede Hjertebrenge tillige med Karl traadte ind for at lyse Gæsterne til deres Sovestamer, saa Grev Albert og Bisp Peder alvorlig til hinanden og besluttede at være paa deres Post; thi det Smil, hvormed den skægtagte Bortinde havde ønsket dem en rolig Nat, havde bragt dem paa den Mistante, at hun selv maatte kunde have nogen Del i det fornemmelige Spøgevi, hvormed hun syntes at ville strømme dem.

Sjette Kapitel.

„Er dette den grønne Stue?“ — spurgte Grev Albert Drengen, som lyfte ham, da han, efter at have besteg et højt Trappe og gennemadret tre lange, mørke Gange, endelig stod i et stort, hvalvet Værelse med mørkegrønne Paneler og en stor Egeseng med grønne Sildegardiner.

„Ja, Herre!“ — svarede den fremmede Dreng, som blev og med skælvende Haand lænede Vokalskæne i en træarmet Selskabsstol, der stod paa det forghlde Natbord.

„Hvad fattes dig? Dreng! har du Kolben? du ryster jo som et Espeløv og flutter Lyfene, hvorend de ere halv tændte. Kom lad mig selv!“ — eller hvor er Karl, min egen Hjertebrenge?“

„Her, strenge Herre!“ svarede Karl, idet han sprang til med sin Kjerle og tændte Lyfene.

„Saa kan du gaa!“ — sagde Greven til den fremmede Dreng. — „Se, du kommer i Seng og faar noget varmt Vi med Væber i! du har stærk Feber, kan jeg se.“

„Ja, Herre!“ — svarede Drengen. — „Men min Kjerle brænder ikke godt; maa jeg laane din?“ — sagde

han til Karl — „det er saa mørkt paa Gangen og den fæle Trappe.“

„Men hvorledes skal jeg da selv finde tilbage?“ — spurgte Karl lidt urolig.

„Du kan blive her og ligge paa Løjsbanken hist!“ — svarede Greven fortrædelig. — „Giv ham Kjerlen og lad ham løbe! han er mørktræ.“

Karl tav og aabte, og den fremmede Dreng gik langsomt og skælvende ud af Døren med Haanden angstelig for Kjerlen, at ikke Trætvinden skulde udpuste den.

I Sidsbærelset havde Bisp Peder og gaaet faaet tændt de tre Lys i sin Armstige og ladet Drengen, som lyfte ham, gaa tilbage. Nu aabnede han Døren til sin Kabos Værelse og traadte ind.

„Her er altsaa den berøgtede grønne Stue!“ — sagde han og saa sig nøje om i alle Kroge. — „Her er den tvende Indgange, ser jeg. Døren til Gangen vil jeg sætte Støngen for, ligesom jeg har gjort i min Stue. I har vel eders Vaaben hos jer? adle Greve!“

Greven pegede paa sit store Sværd, som stod ved Sengen, og mente, det var dog bedst, at blive oppe for det første og oppebte, vaagne og muntre, hvad der vilde komme; thi Kjerledrenens overvættede Frgt troede han dog maatte have nogen Grund.

„Lagde I Mærke til den fæle Trappe, vi kom op ad, og den store, rødplettede Møllesten forned?“ — spurgte Bispen — „paa den, sagde den frøgtomme Dreng mig, var det, den gamle, takke Borgere satte Livet til. Han havde ofte sin Gang her om Natten — sagde han ogsaa — og man troede, han i Taarnet i denne Sidskøj havde Omgang med Mønder og bespejdede Stjernernes Gang.“

„Gamle Esbern var en klog og dygtig Herre.“ — svarede Grev Albert — „det er intet Under, den overtroiste Almue tillægger ham forvovne Munder og Omgang med Mønder. Han havde ualmindelige Kundskaber ikke alene i Statskunsten og Folkens Historie; men han staa ogsaa paa sine gamle Dage have lagt sig efter Astronomien og Naturvidenskabene. For ikke at blive mistænkt for Trolddom, har han muligens holdt sine Studier skjulte og hemmelig vaaget her om Natten ved sine Forskninger. Lad os inderlig Værelset noget nøjere! maatte kan vi finde Bevijer for min Formodning.“ Derpaa tog Grev Albert Sværdet i den højre og Lyfstenen i den venstre Haand og underlagte Panellerne nøje. Han trykkede en gammel Dragulise til Side og bemærkede i Panelet en rufsen Staalnag. Da han trykte paa den med Sværdspidsen, sprang en skjult Faldør op, og en snæver Vindeltrappe viste sig forinden.

„Ser I!“ — sagde Greven — „min Formodning stadfæstes; her har vi dist en hemmelig Opgang til Taarnet. Tag I det andet Lys, ærværdige Herre! og lader os forsøge vor Opdagelse!“ Karl vilde give sin Herre et Bevis paa sin Kærlighed og bad, om han maatte gaa foran med den ne Stage. „Nu vel, det kan jeg lide!“ — svarede Greven og rakte ham sin — „men taber du den, bliver jeg vred for Alvor.“

Drengen gik nu med bantende Hjerte foran, og holdt saa fast paa Lyfstenen, som om den kunde slippe fra ham.

Da de kom til Enden af den høje Vindeltrappe, stode de for en stærk jernbeslaaet Dør, som Grev Albert stæbte op med sit Sværd, og de traadte ind i en cirkelformet Taarnstue med store tilfaste Luger paa alle Sider. I Midten stod et rundt Bord, hvorpaa der laa alle Haande kunstige Instrumenter og en Mængde oplagne Strikter med røde Bogstaver og stemmede Sjirer. Paa Enden af Bordet laa en stor, tilfaste Bog, med en hvid Sten over og forbundet med Gulvet ved en Kobberlænte. De satte Lyfene paa Bordet og betragtede Værelset med dets underlige Vostab.

„En Studerestue altsaa!“ — formodentlig et Oberoatorium!“ — sagde Bispen og satte sig i den store Stol ved Bordet, for at efterse Strikterne og Papirerne, medens Grev Albert med det ene Lys overbeviste sig om, at der ingen anden Udgang var fra Værelset, end den til Trappen.

Han betragtede med Deltagelse en stor, kunstig Messinglugle, hvorpaa alle Stjernbillederne vare indriviede, og hvorpaa han tillige saa adskillige vel bekendte Navne, især fra det nye forbigangne Aarhundrede. Men hvad han mest studerede ved var et lille Aarsteds med et Kobberstjerner gennem den tykke Mur og med allehaande underlig formede Staae eller Glaster af Ler og Metal; hvad der her ved mest forvovne ham var, at Aften var varm og hvidt gloende Emmer. „Her maa altsaa være nogen, som endnu benytter disse Redskaber!“ — sagde han og nærmede sig Bordet, for at underrette Bispen om sin Opdagelse. Da saa han en forvovelse i Bisp Peders spændte Ansigt, som fast forfærdede ham: Bispen stirrede med ufravendte Øjne paa et Blad med røde latinske Bogstaver.

„Hvad læser I der? ærværdige Herre!“ — spurgte Greven og satte sit Lys paa Bordet ved Siden af Bispens.

„Forfærdelige Hemmeligheder ligger her begravede.“ — hviskede Bisp Peder — „og hvis vi turde aabne den Bog der.“ — her pegede han paa den store, lænkede Bog med Stenen — „kunne der maatte ogsaa et Lys for os, som kunde fortælle mig en Gaade, jeg nu i Dag grunder paa, maatte kunde vi da bevare Kongen og Fædrelandet fra en stor Ulykke og opdage en Forbrydelse — et Kongemord, som ellers vil være skjult til den sidste Basun aabner Graven. Se! det staa her med tydelige Ord, og jeg ræber eder ikke nogen Hemmelighed, som ene tilhører mig eller Kirken. Ikke for intet har vist Herren ledet os til sammen til dette Sted.“

„Læs! læs!“ — sagde Greven forfærdet. — „Jeg forstaa eder ikke.“ — „Gat til Side!“ sagde han til Karl, der ogsaa studende havde nærmet sig og hørt nogle af Bispens Ord, som han forbauset erindrede sig at have hørt Ord for Ord, af hin besynderlige Bjergmand i Kirken.

Paa sin Herres Befaling gik Karl til Side, men kunde dog ikke unbløde at lytte opmærksomt til hørt tydeligt Ord, der undslap den heftige Bisp Peder.

„I hin Bog staa det alt!“ — sagde Bispen. — „Men her staaer en strækkelig Forbrydelse over den, der uberegtiget aabner den. Se! dette er kun et Register over den hemmelige Bogs Indhold.“

„Stjerneherbrønde!“ — sagde Grev Albert — „mytist Sværmeri og Affindighed!“

„Se her!“ — udbød Bispen igen — „Den store Kong Valdemars Horostop og Stabne. — Tvillingbrødrene

Arels og Esberns Horostop og Stabne. Og se her! Sjette Knuds Stabne — hans Morders fordomte Navn — hører I! myrdet — hans Morders Navn — se, det er det, jeg vil vide!“ — Den, der myrdede ham, truer ogsaa hans kongelige Broder. Og se her! ogsaa til os kommer Lister: Sr. Sunos og hans Søners Stabne — Andreas Verke-bisp, hans langvarige Hæfot — Peder, Bisp i Roskilde; Jakob, Lars og Ebbe Sunesøn; Grev Albert af Orlamünde, hans Horostop og mærkelige Stabne; hans Stjernes Forbindelse med Kongens“ —

„Hvad? ogsaa mig!“ — raabte Grev Albert — „fordømte Gøgleri! jeg vil intet Ord vide derom! det tjener kun til at gøre fornuftige Folk galne.“

„Men se her da!“ — vedblev Bisp Peder ivrig — „det kunde dog vel være værd at vide: Kong Valdemar den anden — hans hemmelige Hænder og Eftertrædere, hans Krigslykke og Glskov — den store Fare, han og Rigtet tan undgaa, hvis han adbares i Tide“ —

„Hvad!“ — raabte Albert — „altsaa dog ingen Nødvendighed, ingen jernfast, uundgaaelig Stabne! er der selv Vatten i Stjernerne? Galskab er det, fordømt Vanvid — men det gælder Kongen, min Herre, og jeg maa vide det! ad den Gøglers Forbandede ler jeg. — Dette er ikke den brave Esbern Snares Bart. — Her maa være en Bedrager, som har villet have ham til Bedste. Maaste er han kunstelig bleven myrdet, den ærlige Helt, da han opdagede Bedrageriet. Vi maa være paa vor Post her, maaste lurer hin Gøgler et Sted her i Nærheden. Men vide vil jeg dog hvad han siger om Kongen. — Der kan være Sandhed, fordømt Sandhed i det Galskab; maaste en hemmelig Sammenbørgelse med Kongens Liv — jeg maa vide det!“ — paa hvad Side staa det? kast det op, ærværdige Herre! — se, den Hælvedes Bog er aaben!“ — Med disse Ord slog han med sit Sværdspidsen til den store Sten, som laa over Bogen, saa Stenen med et stort Bulder rullede hen ad Gulvet, og den store, kobberlagne Bog aabnede sig af sig selv, idet Vægten faldt af Bindet. „Læs det Blad, der er opslaget, først!“ — sagde Albert — „maaste det ogsaa skal have noget at betynde, og vil vi være Gætte, saa lad os være det til Gavn!“

„Anders, Præst i Slagelse, den Hellige kaldet, Kong Valdemar den andens fortrolige.“ — læste Bispen — „den vægtige Mand, hvis vidunderlige Stabne her er aabenbaret, skal aflægge sit Regnskab for den øverste Dommer i Midnatsstunden mellem den første og anden Januar Anno Domini 1295.“

„Hvad? hvorledes? i denne Nat? i denne Time!“ — udbød Grev Albert — „vifer Sanduret hist ikke paa tolv? Den Løgn skal vi snart overbevise os om! for tre Dage siden bragte den gamle, underlige Præst, fund og roff, mig et hemmeligt Budskab fra Kongen. Kæst nu op hvad der staa om sjette Knud og om Kongen selv, ærværdige Herre! men hvad fattes eder? I skalver jo — og hvil bliver her saa dunkelt?“

„Ser I ikke, hvor Lyfene sluffes?“ — hviskede Bisp Peder — „se, nu gaar det fjerde ud!“

„Her maa være Trætvind; jeg vil tænde dem igen — men læs, læs, læs Herre! førend nogen forhindrer det!“

Bispen blævede angstelig i den store Bog, medens Grev Albert greb Armstagen med de to viftende Lys, som endnu brændte, for at tænde de ublukte; men da som Bisp Peder til at røre ved Kæden, der lænkede den store Bog til Gulvet og, som det syntes, gik helt derigennem, — og med et forfærdeligt Bulder omvæltedes Bordet. Det var som en uhyggelig Malmhaand i samme Øjeblik traf baad Bispen og Grev Albert. Lyfstenen faldt Greven af Haanden, og det var balmørkt omkring dem.

„Fordømte Gøglerkunst!“ — raabte Greven og uddrog sit Sværd. — „Er her nogen, saa tal! eller, ved den levende Gud! jeg hugger den første med, som kommer mig nær.“

„Hørgrib eder ikke! saar ikke mig og Drengen i Mørke!“ — hviskede Bispen, som var styret af Stolen, men nu rejste sig med Besindighed og Kraft. — „Er her Djævelskunster i Spillet med, saa er det nu mig, som med Guds Hjælp skal forføre os alle, og saa kommer I dog ingen Vej med eders Sværd, takke Ridder! Os er stet vor Skel: hvil vilde vi udforske, hvad der er Fordømmelse for Mennekte at vide? — Lad den ligge, den til Hæled lænkede Bog, som vilde lotte os med sig i Afsanden! Følg mig, adle Ridder! Gat efter os, Dreng! vel er her mørkt som i en Grav, og Vejen ser jeg ikke; men jeg har den med mig, som er Lyset og Vejen!“ — Men disse Ord og han det bellige Krucifix, han bar paa sin Hæft, i sin Haand og fandt uden Vankelighed Døren og Vindeltrappen.

Tavs, med en lønlig og inderlig Bøn, gik den tilfaldsfulde Bisp ned at den snævre, stejle Vindeltrappe. Grev Albert fulgte ham, forsigtig og tavs, med Sværdet i Haanden, og Karl, som med Nøje havde betvungen sin Angst og ikke røbet den ved en eneste Lyd, holdt sig saa nær til sin Herre som muligt. Midt paa den mørke Vindeltrappe var en noget rummeligere Afsats med en Nabning i Muren, hvorigennem der faldt en svag Lysning af det nyligt tændte Nyaarslys. Dermed syntes Karl at bemærke at en anden Trappe stod i Forbindelse med denne, og han saa nu tydeligt, at et Lys bevægede sig dybt nede, paa hans venstre Haand, som i en umaalelig Afgrund.

„Ser I, strenge Ridder!“ — hviskede han til sin Herre — „der kommer man med Lys, dybt, dybt nede!“

Grev Albert saa det ogsaa og viste det til Bispen.

„I stille og lad os gaa!“ — svarede Bisp Peder — „den Vej vi tom fra, og med hint Lys har vi intet af Skuffe! — Vig fra os, Satan!“ raabte han ned i det dybe Hul, og straks udluktes Lyset, men et Jammerstrig lød fjertent gennem Nabningen, og en dyb, lallende Stemme, som Karl troede at gentende, raabte frygtelig forfærket, som gennem et Talerør: „vogt dig, Peder Sunesøn! vogt dig, Albert af Orlamünde!“

I det samme mærkede de, at den snævre Trappe var oplyst med Røg; de forfærkede deres Strid og en tattere, fast kvælende Røg modtog dem. Da de endelig vare ved Enden af Taarntrappen, var Lydøren til Grev Alberts Sovestamer lukket i Laas. Med et magtigt Spart sprængte Greven Døren, og en heftig Lue slog dem i Møde fra det med Røg og Flammer opslidte Sovestamer. At gaa tilbage var den visse Død; de maatte frem gennem

Luerne, for at komme til Gangdøren, og det lykkedes. Men Døren havde Bispen saa fast staaet for, at de vare nær ved at kvæles, inden de fik den aabnet, og nu havde de tre lange Gange og den sidste høje Trappe tilbage. Gangene vare oplyst med Røg. Luerne forfulgte dem bagfra; brændende Paneler og Bjælker faldt ned rundt omkring dem, og da de endelig naaede den sidste berøgtede Trappe, stod den i lys Lue.

„Følg mig!“ — raabte Bispen — „i Guds og alle helliges Navn! vi maa derigennem.“ Han holdt Krucifixet foran sig og ilede bedende fremad. Med skælvene Haar og Klæder stode de endelig paa den store Møllesten ved Enden af Trappen, og med et umaabeligt Brag styrte Trappen sammen. De traadte ud i Gaarden og aandede igen, og nu saa de hele Sidskøjen i en eneste Flamme. Med et uhyre Brag styrte Taarnet. Ved det stærke Lys, som Ilden pludselig udbredte, bemærkede Karl, at der faldt en Mængde brændende Papirer ud af det sammenstyrte Taarn, og han syntes at se en menneskelig Stikstøtse opstaa dem og forbinde i Regen.

Takket vare den Almægtige! den Gang var han bestærmet med os!“ — sagde Bisp Peder og fulgte nu roligere Grev Albert og Karl, som ilede op i Slottets Hovedfløj for at vælte og frelse de sovende. Snart vare alle Gaardens Beboere forsamlede, og den almindelige Stræf forvandt efterhaanden, da de saa, at Ilden ikke greb videre om sig, men nøjedes med at ødelægge den hele østlige, ubeboede Sidskøj.

Fru Helene var i det første Øjeblik hderst bestyrtet. Den pludselige Ild havde i saa faa Øjeblikke lagt Taarnet og Sidsbygningen i Aske, at det var hende ubegribeligt, hendes Gæster kunde være reddede. Hendes Glæde ved at se dem ustadie var tillige saa hjertelig og inderlig, at hun, uden Hensyn paa Køn og Sømmelighed, i sin lette, uordentlige Natdragt, med de flagernde, brune Loffer om den ubestættede Hals, omfavnede dem hjertelig og bad dem tilgive hende, at hun saa lefsindig havde sat deres Liv i Væde. „Den kloge forte troede jeg dog ikke var saa ond!“ — sagde hun — „eller har I maaste drillet ham? jeg hørte et fast Skrig — han skulde dog vel aldrig selv være omtom men i Luerne, den Stakkel!“

Saaledes talte hun, som Grev Albert troede, endna fortumlet af Strækken; men uden nærmere at forklare sig, flyndte hun sig med Sønderne for Barmen og med blussende Kinder til sit Sovestamer, saarant hun befundede sig og bemærkede Forskyrrelsen i sin Vaaklødning.

Da hun atter traadte frem, var hun i Rejseklæder. Ethvert Spor af Angst og Uro var forsvundet af hendes Kønne, muntre Ansigt; hun sølte sig nu ret glad ved uforøvet at kunne forlade et Sted, hvor hun paaftod, at hun aldrig mer kunde føve rolig nogen Nat.

Jngen gjorde mer den mindste Indvending mod hendes Rejse. Det var imidlertid blevet Dag. Ingeborg og Cecilia vare ogsaa rejsefærdige. Hestene stode fælede for Døren, og hele det talrige Selskab satte sig til Hest, undertagen Rigmor og hendes Fostermoder, som ledsagedes i Karmen af Bispens gamle Martin og Karl af Nisse.

Den Opmærksomhed og Høflighed, Karl saa sin Herre og de adle Ridderne bevise deres ridende Damer, anfaa har det for sin Pligt at bevise den lille, lunefulde Rigmor: et høert af hendes barnlige Snifter var ham en Befaling; han sprang ofte af Vognen, naar den var i stærkest Fart, og indbente den igen, uden at foraarage mindste Ophold, blot for at bringe sin lille Dame en affalden Fuglesjer eller en Bust smukt grønt Mød, som hun havde peget paa eller ønsket sig. Derfor blev hendes han rigeligt ved det smukke Barns Glæde og venlige Tak og undertiden endnu mere ved hendes Frgt, naar han gjorde et forvovent Spring, og ved hendes Beundring over hans Kærlighed og Hurtighed, naar han kom saa vel og behandigt fra det.

Hvor Rejsetoget standede for at udhvile og vedertvøge sig, sørgede Karl altid først for at bringe Rigmor i Sikkerhed fra Vognen og Hestene; saa sprang han til sin ridderlige Herres Tjeneste, hjalp ham Rejsetoppen af, trak hans Hest til Stalden og besørgede hurtigt alt, hvad han ønskede.

Den første Aften i Herberget betragtede Bisp Peder opmærksomt den raste, livlige Dreng, som gik til Haanden ved Kvælsnadderne og ved tusinde Smaatjenester gjorde sig uvælsk af dem alle. Bispen tænkte nu først Karl og erindrede, at det var den samme smukke Dreng, som var kommen til ham med Faber Særo, og som den gamle havde rost og anbefalet ham fort før sin Død. Bispen omfavnede Drengen heftig og bebrejdede sig, at han ikke før havde tænkt paa ham og taget sig af ham. „Du havde Met Søn!“ — sagde han bevaget. — „Vor Herre sørgede bedra for dig end Bisp Peder, og du kunde ingen bedre Herre og Mester saa i Verden, end ham du nu har.“

„Jo, Kongen!“ — mente dog Karl; men dette jagde han saa sagte, at ingen hørte det, og Bispen klappede ham paa kinden og lod ham løbe.

De flette og krumme Veje gjorde flere Dagsrejser nødvendige, og det talrige Selskab kom jælden længere nogen Dag, end tre eller fire Mile. Rejsen gik gennem Slagelse og over Korsør til Nyborg. I Slagelse var der i de Dage en stor almindelig Sørg, og med Forbauselse hørte Bispen og Grev Albert, at den berømte Præst Anders, som havde faaet Navn af en hellig Mand, i disse Dage var død. De spurgte nøjsagtig om Dagen og Timen, og en Klosterbroder, som havde været til Stede ved hans Død, underrettede dem om, at han havde forlabt Verden som en Helgen i Midnatsstunden mellem den første og anden Januar.

„Hint Ord var altsaa dog Sandhed!“ — sagde Grev Albert tankfuld til Bispen, da de rede ud af Slagelses Port. — „Vel, at vi ikke læste mer i hin forunderlige Bog! jeg tror, det kunde gjort mig forrykt. Imidlertid forslader jeg nu ikke Kongen uden den højeste Nødvendighed.“

„Jeg ikke heller!“ — svarede Bispen. — „Hvad der nu skal blive af Danmark beror, vissefelig, næst paa den almægtige Guds Bistand og Folkets genopbakte kristelige Mand, paa denne mærkelige Konges Liv og Lykke.“

(Fortfættis).